

Само Лилиан

Лилиан не искаше да бъде сама в класа на Младите жени.

От Михаела Уилкинс
(По истинска история)

Днес беше последният ден на Лилиан в Неделното училище за деца. Щяха да ѝ липсват другите деца от класа. Те бяха само три – две по-малки момичета и малкият ѝ брат Майкъл.

„Как се чувстваш, когато преминаваш в класа на Младите жени?“ – попита я нейната учителка от Неделното училище за деца.

„Нямам търпение да отида в класа при по-големите момичета!“ – отговори Лилиан.

„Радвам се, че си така въодушевена“ – каза учителката. – Кои други ще бъдат с теб при Младите жени?“

Лилиан се замисли кои са по-големите момичета в района. Самър и Кова току-що бяха завършили гимназия. А Мелвина и семейството ѝ се преместиха. Момент. Оставаше... само Лилиан.

Как ще изглежда нейният клас на Младите жени? Само учителите и тя? Това звучеше странно – и самотно. При тази мисъл, Лилиан се разтревожи. Тя се намръщи. Не искаше да бъде сама при Младите жени.

През останалата част от деня, Лилиан мислеше как ще бъде единствената млада жена. На вечеря, тя остави храната в чинията си, без да я яде. Лилиан мъкнаше, когато дойде нейният ред да чете при семейното изучаване на Писанията.

Мама остави Писанията. „Какво ти е?“ – попита тя.

Лилиан въздъхна. „Ще бъда съвсем сама в класа на Младите жени!“

Мама се премести и седна до Лилиан. Тя прегърна Лилиан. „Няма да бъде лесно – каза Мама. – Какво да направим, за да ти помогнем?“

Лилиан се замисли за момент. „Може да се молим в района да дойде и друго момиче. И може Татко да ми даде благословия“.

Татко ѝ се усмихна. „Това са чудесни идеи“.

Всички от семейството коленичиха за молитва. „Небесни Отче – започна Лилиан, – радвам се, че преминавам при Младите жени. Не искам да бъда сама, но ако това е волята Ти, всичко е наред. Моля Те, помогни ми да разбера как да се почувствам по-добре. И ако искаш да вдъхновиш семейство с

момиче на моята възраст да се преместят в нашия район, това също би било прекрасно“.

След молитвата, татко постави ръцете си върху нейната глава. „Благославям те да чувстваш мир относно преминаването си при Младите жени – каза той. – Небесният Отец ще те благослава, когато Го молиш за помощ“.

Лилиан се успокои. Все още не беше сигурна какво да направи, за да улесни преминаването си при Младите жени. Но също знаеше, че Небесният Отец ще ѝ помага.

В неделя, Лилиан още беше малко неспокойна. Но си спомни мира, който бе почувствала след благословията на татко си. Знаеше, че всичко ще бъде наред.

На събранието за вземане от причастието, епископът обяви, че сестра Барнс ще бъде новият президент на Младите жени. Сестра Барнс се изправи, когато я назоваха по име. Лилиан не я познаваше, но сестра Барнс изглеждаше дружелюбна.

Мама беше казала, че когато е била на възрастта на Лилиан, нейната ръководителка на Младите жени се превърнала в една от най-добрите ѝ приятелки. Може би Лилиан и сестра Барнс ще станат приятелки! Това бе отговор на молитвата на Лилиан.

След събранието за причастието, Лилиан тръгна към новата си класна стая. Едно по-голямо момиче чакаше в коридора.

„Здравей“ – каза Лилиан. „Ти на гости ли си в нашия район?“

Момичето поклати глава. „Не. Със семейството ми току-що се преместихме тук“.

Лилиан се усмихна. „Добре дошла в нашия район. Това е първият ми ден при Млади жени“. Лилиан и момичето седнаха в класната стая. „Между другото, казвам се Лилиан“.

„Наистина ли! – отвърна новото момиче. – И аз се казвам Лилиан!“

Лилиан се засмя. Небесният Отец отново бе отговорил на нейната молитва! Изглежда, че Лилиан все пак няма да бъде самотна при Младите жени. Тази история се случила в Австралия.

